

ZÁZRAČNÁ ESEPICE

MARTINA
WOLFOVÁ

Martina Wolfová

Zázračná esence

Martina Wolfová
ZÁZRAČNÁ ESENCE

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2014

Redakce Jana Moravcová

Korektura Květa Svárovská

Technická redakce Hana D. Benešová

První vydání jako e-BOOK

Copyright © Martina Wolfová, 2011

Czech edition © Metafora, 2014

All rights reserved

ISBN e-pub 978-80-7359-445-9

ISBN PDF 978-80-7359-800-6

ISBN mobi 978-80-7359-793-1

U Krbu 35

100 00 Praha 10

www.metafora.cz

I.

Faith běžela jako o život. Nikdy nebyla příliš sportovně nadaná, mnohem raději si někam zalezla s pořádně tlustou knížkou, kterou neodložila, dokud ji nedočetla až do konce. Když teď brala schody po dvou, funěla jako lokomotiva a mezi lopatkami jí tekl pot. Srdce jí zběsile pumpovalo, měla pocit, že jí snad každou chvílí vyskočí z hrudi, jestli se okamžitě nezastaví.

Když doběhla k ústí příslušné chodby, prudce zabrzdila a lapala po dechu. Do cíle jí zbývalo už jen pár metrů, Faith se ale zimničně roztřásla při představě, co ji čeká, až je překoná. Její strach ji zdržoval mnohem víc než fyzická únava. Nejraději by se obrátila čelem vzad, zavřela oči a opakovala si pořád dokola, že to není pravda, dokud by tomu skutečně neuvěřila.

Zbabělče, vyhubovala si, teď musíš být přece silná...

Váhavě překonala vzdálenost, která ji dělila ode dveří, vzala za kliku a odhodlaně vstoupila do místnosti.

Nikdo by se nedokázal připravit na to, co ji tam čekalo. Když spatřila ten výjev, došlo jí, jak ubohá a naivní byla její touha utéct tomuhle všemu tím, že prostě neuvěří, že se to stalo. Pravda ji zcela pohltila a zasáhla o to krutěji. Věděla, že by měla být statečná, ale nedokázala to.

Dokud žijí naši rodiče, jsme stále dětmi. Jejich dětmi. Takže Faith, ačkoli dospělá, byla nyní dítětem, kte-

ré se zoufalstvím a žalem hledělo na svou matku, ležící na nemocničním lůžku. Faithiny oči automaticky přejely všechny ty hadičky a přístroje, které ji udržovaly naživu; kromě pípání monitorů k ní nedoléhal žádný zvuk. Žena sedící vedle matčiny postele musela plakat potichu, pokud vůbec plakala.

„Babi..., maminka...,“ vyhrkla Faith a těžce polkla.

„Umírá...,“ zašeptala žena zlomeným hlasem a upřela na Faith oči zarudlé pláčem.

„Ne...,“ vydechla Faith bezmocně a sedla si na pelest. Vzala matku za ruku a opatrně, aby nepohnula kanylou, kterou měla zavedenou v ohbí lokte, ji zvedla a přitiskla si její hřbet ke rtům. Po tváři jí skanula slza, první a poslední.

„Byla to nehoda na dálnici. Řidič v protisměru jel rychle a asi usnul za volantem... Prý mikrosnánek. Doktorů ji hned operovali, snažili se, jak mohli, Faith, ale říkali, že je možné, že srdce to nevydrží...,“ vysvětlovala Sarah zájímavě a těkala smutným pohledem z dceřiny tváře k obličejí své vnučky. „Prý je možné, že se po operaci už ani neprobudí,“ dodala ještě, než si na ústa přitiskla ručně vyšíváný kapesník a znovu se tiše rozvzlykala.

Ted... budeš... silná... pro maminku, přikázala si Faith v duchu, zatímco naslouchala babiččiným slovům, a pevně zavřela oči. Zhluboka se nadechla, jako by ji to snad mohlo uklidnit, a znovu je otevřela.

Saffron, tak se její matka jmenovala, na ni hleděla milujícím pohledem svých pomněnkových očí.

„Mami...,“ vydechla Faith s nadějí v hlase.

„Moje holčičko...,“ šeptla Saffron tiše.

„Nemluv, šetři síly, abys...,“ skočila jí Faith do řeči starostlivě.

„Faith, nesmíš se bát. Není z čeho mít strach... Než... odejdu...,“ dýchala Saffron namáhavě, „musím ti ještě

něco povědět... Pamatuješ si na tu pohádku, kterou jsem ti vyprávěla před spaním, když jsi byla malá?“

Faith mlčky přikývla, i když upřímně už si na to moc nevzpomínala. Od chvíle, kdy se naučila číst, totiž mnohem raději sahala po knize, než by poslouchala matčino vyprávění. Příběhy ve všech těch knihách byly tak úžasné a vzrušující, že brzy překonaly maminčiny pohádky úplně.

„Tak to nebyla žádná pohádka, holčičko. Všechno, co jsem ti vykládala, je ryzí pravda...,“ pronesla Saffron sípavě a tvář se jí zkřivila bolestí.

„Mami!“ zděsila se Faith a zoufale se otočila na Sarah: „Zajdi pro doktora, babi, rychle!“

„To je... zbytečné,“ zašeptala Saffron, „v mém psacím stole... v zásuvce... krabička pro tebe, Faith...“

Pak umlkla a jen namáhavě dýchala.

Faith pohledem hledala u Sarah nějaké povzbuzení, radu, ale ta už znovu zdrceně plakala a mezi vzlyky žádala svou dceru o odpuštění. Faith to sice udivilo, ale vnímala to jen okrajově. Svou pozornost plně věnovala své matce a v hlavě jí pořád dokola zněla prosba, kterou sevřeným hrdlem nedokázala vyslovit nahlas.

Neopouštěj mě, mami, zůstaň se mnou, nenechávej mě tu samotnou... Saffronin pohled se náhle upřel do jednoho z koutů a z tváře jí v té chvíli zmizela veškerá bolest. Její obličej najednou prozářil šťastný úsměv, když s posledním vydechnutím hlesla: „Nakire...“

*

Faith vyklopýtala z pokoje a jednou rukou se musela opřít o zeď, aby neupadla. Kolem ní procházeli lidé, které naprosto ignorovala. Všechny ty sestry, lékaři,

pacienti... Jako by nic kolem ní nebylo reálné. Věci kolem sebe viděla rozmazaně a zkresleně, vnímala své okolí, jako by byla omámená nějakou drogou. Nemohla se nadechnout a ta tíseň, kterou cítila na hrudi, hrozila, že ji udusí. Nebyla to však žádná chemie, co v té chvíli ovládlo a poblouznilo její mysl, byla to jen ohlušující, syrová bolest a pocit naprosté ztráty. Osamělosti. Vykořenění...

„Faith...“, ozvalo se za ní smutně. Hned nato ucítila na rameni babiččinu ruku. Byl to její pokus, jak ji uchlácholit a vyjádřit podporu. Faith přesto ucukla. „Nech mě!“

„Jen jsem chtěla, abys věděla, že na to nejsi sama, holčičko,“ ujistila ji Sarah téměř omluvným tónem.

„To nemyslíš vážně,“ otočila se k ní Faith nevěřicně. Trpěla tolik, že ji napadl jediný způsob, jak si ulevit od bolesti, a to zranit někoho jiného. Proto s krutostí, sobě cizí, pokračovala: „Právě mi zemřela matka. Jediný člověk, kterého jsem na světě měla. Jediný člověk, který mě opravdu miloval. Já už teď budu navždy jenom sama.“

„To si nezasloužím,“ ohradila se Sarah chabě, „Safron jsem milovala. Její ztráta je pro mě stejně hrozná. Ty jsi má vnučka, moje jediná vnučka, a miluju tě neméně.“

„Skutečně?“ ucedila Faith opovržlivě, načež se obrátila a odešla.

Byla si jistá, že pokud by zůstala ještě minutu, začala by hlasitě ječet. Ve slovech své babičky nedokázala najít útěchu, protože jim nevěřila. Ano, maminku možná milovala, ale tomu, že má ráda také ji, Faith nevěřila. Jako malá si to možná myslela, ale jakmile si začala světa kolem sebe všímat stále dospělejšíma očima, nemohla už přehlédnout záblesk toho podivné-

ho strachu, hraničícího až téměř s odporem, který se u babičky občas objevil, když byly spolu.

Nikdy nezjistila, proč se jí babička štítí. Matky se na to ptát nechtěla, nerada by jí jakkoli ublížila, zvlášť když rok od roku čím dál víc propadala té své zvláštní melancholii, kdy dokázala celé hodiny jen tak stát u okna a smutně hledět k nebi. Prababička Abigail, která ji naprosto slepě zbožňovala, zemřela ještě dřív, než si toho Faith poprvé všimla. A na to, aby se zeptala přímo babičky Sarah, neměla dostatek odvahy.

Nebo se možná jen bojím toho, co bych se mohla dozvědět? Jako by na tom teď záleželo... Teď, když mě opustila i maminka...

Co si jen počnu?

II.

Faith už bolely prsty u nohy, kterou zuřivě kopala do předního kola svého auta. Bylo vedro, takže se přitom celá pořádně zpotila.

Není divu, léta v Alabamě bývají velmi horká, ušklíbla se. Zlobila se na své auto, zlobila se na sebe, zlobila se na celý svět.

Před necelými třiceti minutami za sebou nechala Double Springs a do městečka Sawmill jí zbývala už jen další půlhodina jízdy, když její staříčkový pickup začal podivně chrčet a sípat, než dočista zastavil a odmítl jet dál. Ať už se v něm porouchalo cokoli, stalo se to na tom nejhorším místě na světě.

Silnice vedla přímo národním lesem Williama B. Bankheada a jakékoli další civilizaci byla na hony vzdálena. Všude kolem jen samé stromy, les byl tak hustý, že do něj bylo vidět jen na pár metrů. Pak ztmavl a změnil se ve skutečnou divočinu. Býval sice oblíbeným výletním místem turistů, spíš ale v oblastech s vodopády, které tvořily hlavní lákadlo téhle turistické oblasti. Takže šance, že třeba narazí na někoho, kdo by jí pomohl, byla téměř nulová.

Městečko Sawmill, v němž se rozhodla usadit, bylo podle všech dostupných informací spíš jen shlukem dvou desítek domů, s jedním malým obchůdkem a jednou kavárnou, která zároveň sloužila jako restaurace a noční bar. Nebyla v něm ani čerpací stanice.

Své jméno získalo díky pile, která zpracovávala dřevo z okolních lesů, dokud nezačala být oblast chráněna zákonem a dřevařský průmysl se nepřestěhoval jinam. Dopravním spojením s okolním světem kromě téhle silnice byl jen autobus, jenž směřoval do Double Springs, a to jen dvakrát za den. Ráno v sedm a večer v šest, přičemž o víkendu nejezdil vůbec.

Doufala, že to bude klidné místo, kde po ní neštěkne ani pes. Kde jí její samota nebude připadat tak k neunesení...

„Sakra práce!“ ulevila si vztekla a rozpráhla se, aby si do auta znovu kopl. Hned se ale zarazila, jelikož se jí zdálo, že v lese zaslechla lidské hlasy. Zpozorněla, našpicovala uši, a když ten zvuk uslyšela znovu, rychle se za ním vydala.

Třeba jsou to nějací výletníci a pomůžou mi, napadlo ji, když se vnořila hlouběji do lesa. Letmým ohlédnutím přes rameno po chvíli chůze zjistila, že k silnici už nedohlédne. Stromy byly mohutné a rostly skutečně dost blízko sebe, když ale pominula těch pár škrábnutí od nižších větví, dalo se v něm docela dobře pohybovat.

Když ty hlasy uslyšela znovu, bylo to už jen kousek od ní. Země začala stoupat do mírného kopce a ti lidé museli být podle všeho za ním. Faith vyšla svižně nahoru, ale když je spatřila, polekaně se skryla za nejbližším stromem a přikrčila se do dřepu.

Pod kopcem totiž spatřila stát muže a ženu, oba byli úplně nazí. Zrovna se začínali oblékat a něčemu se pobaveně smáli. Nestáli zase tak blízko, jak si Faith původně podle zvuku jejich hlasů myslela, takže jim neviděla do tváří. Všimla si ale, že jsou oba světlolvasí.

Tak tyhle dva tedy rušit nebudu, pomyslela si zklamaně a potichu se vrátila k silnici.

Nevěděla, co dělat. Sedla si zpátky do auta a zkroušeně se opřela čelem o volant. Pak v záchvatu naprosté bezradnosti znovu otočila klíčkem v zapalování. Auto zaprotestovalo, motor zaburácel – a naskočil! Faith s nevěřícným pohledem přidala plyn a rozjela se.

Přece jen pro mě zbylo trochu toho štěstí, musela se po-smát a modlila se, aby ho bylo dost na to, aby dojela až do Sawmillu.

*

V Sawmillu ji už netrpělivě čekal pan Rodney, realitní makléř, který jí zprostředkoval koupi jednoho z tamních domů.

Nebyla to žádná výstavná vila, na něco takového by neměla dostatek peněz. Už tak se její úspory výrazně ztenčily, když si pořídila tenhle domek. Bylo na něm jasně vidět, že už zažil lepší časy, nejmenšími nedostatky byl oprýskaný bílý nátěr a pár chybějících prken v podlaze verandy. Podle informací, které jí pan Rodney poskytl, je dům obyvatelný, ale časem bude potřebovat několik oprav. Jakmile Faith zahrnula na příjezdovou cestu, kterou tvořila uježděná hlína, a dům spatřila, musela uznat, že mu fotografie, které měla od realitní kanceláře k dispozici, ještě trochu lichořily.

Můj domov, mé útočiště, prolétlo jí však hlavou, když zaparkovala vedle nablýskaného vozu pana Rodneyho a vystoupila. Bezútěšný stav nemovitosti, ve které byla rozhodnuta strávit celý zbytek svého života, jako by přesně odrážel její vlastní pocity. Obojí bylo stejně zpustošené...

Možná právě proto se jí domek tak zamlouval. A také proto, že stál až na konci městečka a s žádným jiným domem přímo nesousedil. Navíc jen kousek za

zahradou, původně zřejmě oplocenou, o čemž vypovídalo pár zbylých dřevěných planěk, jež dříve jistě tvořily celý plot, začínal les.

„Tak jste dorazila,“ vykročil k ní makléř s profesionálním úsměvem na tváři.

„Omlouvám se, že jsem se opozdila, ale měla jsem potíže s autem,“ vysvětlila mu Faith a stiskla podávající ruku.

„To je ale nemilé,“ svažtil obočí. „Ve zdejší kraji je to totiž docela komplikované s dopravou, pokud nemáte k dispozici vlastní vůz.“

„Nakonec jsem ho přemluvila, takže jsem dojela,“ pokusila se o žert. „Tak snad to nějakou dobu vydrží, než ho nechám prohlédnout v některém z autoservisů v Double Springs.“

„Chápu,“ pokýval makléř hlavou. Ze složky, kterou držel v ruce, pak vylovil kousek papíru a něco na něj napsal.

„To je telefonní číslo do servisu Zlaté ručičky.“ Podal jí lístek a vysvětlil: „Vlastní ho můj bratranec, a když mu vyřídíte, že vás posílám, udělá vám dobrou cenu.“

„Děkuju.“ Faith jenom těžko zakrývala rozpaky, když si uvědomila, že mu musí připadat chudá jako kostelní myš. „To je od vás velmi laskavé.“

Jako by vycítil její rozpoložení, usmál se pan Rodney ještě víc a přátelským tónem se zeptal: „Půjdeme se podívat dovnitř?“

Mlčky přikývla a vydala se za ním.

Dům vypadal přesně jako na fotkách. Byl vybavený ještě původním nábytkem, který příkrývala dříve asi bílá látka, nyní úplně zsedlá prachem. Kromě toho už v hlavním pokoji stála celá hromada krabic s jejími vlastními věcmi.

„Všechno v domě je funkční,“ vykládal pan Rodney, když ji postupně prováděl všemi pokoji. „Původní

majitel zemřel před deseti lety a jeho syn, který dům zdědil, se o něj moc nestaral, proto je v takovém stavu. Ale jak jsem vám říkal už dříve, stačí pár oprav, nový nátěr, oživit zahradu a bude zase jako nový. Má jenom dvě ložnice, ale jestli jsem to správně pochopil, hodláte v něm bydlet sama...”

Faith doufala, že jeho zájem je jen profesionální. UVědomila si totiž, že si nenechala nasazené své oblíbené sluneční brýle s oranžovými skly. Zapomněla. Lidé se totiž stávali nepříjemně zvědavými, když spatřili její podivně zabarvené oči. Výrazný zelený odstín totiž upoutával pozornost hned na první pohled, takže se Faith už od puberty stávala středem zájmu mnoha mužů i žen, a jelikož byla založením spíš introvert, příšerně jí to vadilo.

„Ano, sama. Možná si časem pořídím kočku,“ usmála se a zašátrala v kabelce. A přestože to bylo hloupé, zvláště tady uvnitř v domě, rychle si brýle nasadila. Okamžitě se cítila lépe, jistěji.

„Samozřejmě,“ pousmál se makléř a nedal na sobě znát, co si o jejím novém módním doplňku myslí.

Profesionál každým coulem, pomyslela si.

„Jestli bych vám mohl poradit,“ promluvil znovu pan Rodney, „nechte si v první řadě opravit střechu. Asi to víte, ale v téhle oblasti se vyskytují docela často silné bouřky doprovázené krupobitím. Zatím sem nezatéká, obávám se ale, že to tak už moc dlouho nevydrží.“

„Jistě,“ kývla Faith zamyšleně hlavou. A jen to vyslovila, začala v duchu počítat, kolik taková oprava může stát a jestli na ni vůbec má dost peněz.

Musel to na ní poznat, jelikož se ji hned pokusil uklidnit. „Nebude to levná záležitost, slečno Lawsonová, ale věřím, že když se ve zdejší obchodě nebo baru

poptáte, poradí vám hned několik místních šikovných tesařů, kteří mají s podobnou prací zkušenosti a nebudou za ni chtít příliš. Přece jenom tady dřív fungovala pila, takže jsou tu na práci se dřevem zvyklí.“

„Ano, asi máte pravdu,“ podotkla Faith zdvořile a možná i trochu netrpělivě.

„Máte nějaké otázky?“ zeptal se jí tedy.

„Ne, děkuju, všechno vypadá přesně, jak jste mi vyličil, pane Rodney,“ odpověděla stručně.

„V tom případě prosím o podpis zde.“ Vytáhl ze složky kupní smlouvu a ukázal jí příslušné políčko. Když podepsala, nechal jí jednu kopii smlouvy a druhou zase uschoval.

„A tohle je zase pro vás.“ Teď byla řada na Faith, takže sáhla do kabelky a podala mu vypsany šek.

Rychle ho zkontroloval, než ho uložil do náprsní kapsy saka.

„Bylo mi potěšením, slečno Lawsonová. Snad se vám bude v Sawmillu líbit.“ Stiskl jí ruku, a když odvětila, že určitě bude, odevzdal jí svazek klíčů, rozloučil se a odešel.

Jakmile jeho auto odjelo, rozhostilo se v domě ticho.

Faith zavřela oči a zhluboka se nadechla. Ticho kolem ní jí nevadilo. Toužila, aby aspoň na malou chvíli proniklo i do její duše, která ještě stále úpěla žalem.

Dlouho do noci pak uklízela ložnici a koupelnu, aby je mohla začít užívat. Původně uvažovala o horké, uvolňující koupeli, nakonec byla ale tak utahaná, že se jen rychle osprchovala a zalezla pod peřinu. Okna v celém domě byla vybavena sítěmi proti hmyzu, takže v ložnici si ho nechala otevřené téměř dokořán. Poslouchala okolní klid a poprvé po dlouhé době skoro okamžitě usnula.

Ráno se probudila odpočatá jako už dlouho ne, v břiše jí kručelo hladu. Rychle se oblékla, dlouhé vlasy barvy mahagonu, které zdělila po matce, stočila do rozcuchaného drdolu a seběhla do kuchyně. Jen co tam dorazila, pochopila, že doma dneska snídat nebude. Kuchyně sice byla funkční, jak jí sdělil pan Rodney, potřebovala ale pořádně vydrhnout, ostatně jako celý zbytek domu. Faith bylo jasné, jak stráví tenhle víkend, než se ale pustí do práce, musí se posilnit.

Nasadila si brýle, přes rameno hodila tašku a vydala se posnídat do místní kavárny.

*

Ke kavárně došla během patnácti minut. Veškeré budovy v Sawmillu byly postaveny u hlavní ulice, která obcí procházela, takže Faith stačilo, že se vydala podél ní a kavárnu prostě minout nemohla.

Byl to docela útulný podnik. Skládal se ze dvou prostor, které od sebe byly částečně oddělené silnější dřevěnou přepážkou. V přední části se podél jedné stěny táhly červeně polstrované boxy, každý tak pro šest osob. Dále tam bylo pět menších stolků, u každého stály čtyři židle. Na každém stole byl bílý ubrus, kořenky, a co bylo Faith velice sympatické, malá vázička s čerstvými květinami. Kolem stolků se dalo přejít do zadní části, kde se nacházel bar s výčepem a ještě několik dalších stolků pro hosty. Zdi naproti baru vedla televize, vedle níž byl upevněn elektronický terč na šipky.

V jednom z boxů seděl nějaký starší muž, jinak tu kromě Faith a servírky nikdo další nebyl.

Faith si sedla ke stolku, který stál nejblíže k oknu, aby mohla při snídani sledovat, co se děje venku.

Vmžiku se u ní objevila servírka: „Dobré ránko. Já jsem Betsy Simsonová. Vy jste ta nová, že? Co koupila dům po starým Petersonovi.“

„A-ano, to jsem já,“ vykoktala Faith překvapeně. Samozřejmě čekala, že se jí místní obyvatelé budou vyptávat a možná se i budou chtít seznámit, rozhodně ji ale nenapadlo, že by to mohlo být až takhle přímočaré.

„Nezlobte se, že jsem tak zvědavá, ale už hrozně dlouho se sem nikdo nepřistěhoval, spíš naopak. Taky kdo by se stěhoval do takové díry, že? Je tu mrtvo,“ pokračovala Betsy ve vyzvídání.

„Já mám klid ráda,“ poznamenala Faith chabě.

„Jasně, chápu. Tak to se vám tu jistě bude líbit, paní...,“ Betsy zmlkla a čekala.

„Faith. Faith Lawsonová,“ představila se Faith a pokusila se o přátelský úsměv. Bylo jasné, že pro znuďnou Betsy je příjemným rozptýlením a že si před ní musí dát hodně pozor na pusu, jelikož do večera už o ní bude vědět celé město.

„To je hezký jméno,“ usmála se i Betsy a sáhla pro notýsek. „Tak co byste si dala?“

„Ještě jsem si nestihla pořádně prohlédnout lístek,“ neubránila se Faith malému rýpnutí.

„Aha, jistě. No tak já přijdu za chvíli,“ pochopila Betsy, otočila se a odkráčela.

Faith si povzdechla a nevěřicně potřásla hlavou.

„Betsy je hodná holka, jenom trochu zvědavá. Nesmíte se na ni zlobit. Každá nová tvář je tady senzací, víte. Sawmill není pro mladý, co se chtějí bavit, je to tu hodně klidný místo,“ ozvalo se z boxu za ní.

Faith se otočila k muži, který tam seděl. Když přišla do kavárny, četl si noviny, teď ji ale zvědavě pozoroval a pobaveně se usmíval, když dodal: „Navíc jí ta pusa

někdy jede rychleji, než jí to zapaluje, takže občas plácá i pitomosti.“

„Já se nezlobím, jen mě trochu... zaskočila,“ přiznala Faith a vstala, aby mu mohla podat ruku. Taky se postavil, takže si ho mohla lépe prohlédnout. Bylo mu určitě něco přes padesát, vlasy už měl prořídle a notně šedivé, vepředu mu chyběl jeden zub. Všimla si, že se na ni neusmívají jenom jeho rty, ale i hřejivě modré oči. Jeho dlaň byla drsná a plná mozolů, když jí stiskl ruku.

„Já jsem Travis Banks, ale říkejte mi prosím jenom Travis. Žiju tu už dvacet let, dřív jsem se živil jako instalatér, ale jsem už v důchodu, občas udělám nějakou tu fušku. Opravuju i televize a jiné domácí spotřebiče, tak kdybyste potřebovala, rád vypomůžu,“ představil se.

„Děkuju, budu si to pamatovat, Travis,“ usmála se na něj Faith. Jeho vlídná upřímnost jí byla mnohem příjemnější než Betsyino zběsilé vyzvídání. „Já jsem Faith Lawsonová, jak jste asi už slyšel. A klidná místa mám moc ráda,“ doplnila.

„Tak to se vám tu bude líbit,“ pokýval hlavou. „Přisednete si?“

„Ráda,“ souhlasila. Určitě nebude na škodu, když bude se svými sousedy dobře vycházet.

„Je to moc hezký dům, co jste koupila. Asi bude ale potřebovat pár oprav, řekl bych. Jak vypadá zahrada? Ptám se, poněvadž na ni Peterson hrozně dbal,“ otázal se Travis zvědavě a pohlédl jí do tváře. Takhle zblízka měl možnost spatřit její oči v plné kráse a Faith si všimla, jak se mu úžasem rozšířily zorničky.

Rychle tedy sklopila pohled k jídelnímu lístku a klidně odpověděla: „Vypadá dost zpustle. Plot už téměř zmizel a všechno si tam roste naprosto divoce.“

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás přivést do rozpačků, ale ještě nikdy jsem neviděl takové oči,“ pronesl její společník vážně.

„To je v pořádku, Traviši,“ nadechla se Faith odhodlaně a znovu na něho pohlédla. „Máma vždycky tvrdila, že je mám po otci, ale nikdy jsem ho neviděla, tak to nedokážu posoudit.“

„No rozhodně jsou krásný,“ pousmál se a pak jí poradil: „Dejte si vdolečky, jsou moc dobré. Vajíčka taky nejsou špatný, ale vdolečky, ty tu dělají lahodný.“

Faith si tedy u Betsy objednala dvojitou dávku vdolečků, kávu a pomerančový džus. Travis nelhal, jídlo bylo velmi chutné.

„A s těmi opravami jste měl pravdu, Traviši,“ utřela si Faith ústa do ubrousku, než navázala na jejich předchozí konverzaci. „Rozhodně potřebuju opravit střechu. Možná víte o někom místním, kdo by si s tím poradil a nesedřel mě z kůže?“

„Tak to máte štěstí, Faith,“ oslovil ji opatrně na zkoušku jménem, a když nijak nenaznačila, že by jí to vadilo, pokračoval: „Na takovou práci jsou machři kluci Eatonovi.“

„A neznáte jejich telefonní číslo? Že bych se poptala na cenu, a jestli by do toho vůbec šli,“ mínila Faith.

„Ti vůbec telefon nemají,“ vložila se do rozhovoru Betsy, když jim přišla dolít kávu.

„Jak to víš, holka?“ zeptal se jí Travis a přitom spiklenecky mrkl na Faith.

„No... do toho ti nic není, Traviši. Prostě to vím,“ odsekla Betsy rozpačitě a zmizela v kuchyni.

„Jednu dobu pálila za Jonathanem Eatonem, odtud to ví. Ale on o ni neměl zájem, zřejmě mu nebyla dost dobrá,“ vysvětlil Travis nechápající Faith, než dodal: „Ale určitě byste to s nimi měla zkusit, mají vážně ši-

kovný ruce. Když se tu minulý rok přehnala ta šílená větrná smršť, polovina města potřebovala pospravovat baráky. Oni se toho ujali a odvedli dobrou práci.“

„Díky za radu, Traviši. Poradíte mi taky, jak je najdu?“

„To je jednoduchý. Pojedete zpátky směrem na Double Springs a po nějakých dvaceti minutách sjedete z hlavní silnice vlevo na lesní cestu. Odtamtud je to asi tak půl míle k jejich domu. Určitě jste kolem té odbočky jela, když jste mířila sem do Sawmillu, jen jste si jí nevšimla,“ popisoval.

„Tak to jsem si vážně nevšimla,“ přiznala Faith. Dojedla poslední vdoleček a vstala. „Díky za radu ohledně střechy i snídaně, Traviši. Moc ráda jsem vás poznala.“

„Potěšení bylo hlavně na mé straně,“ projevil se jako galantní muž.

„A s vámi jsem se taky ráda seznámila, Betsy,“ obrátila se Faith k servírce, která hned přišla, když si všimla, že se chystá k odchodu. Tvářila se ale trochu nakysle, jako by zaslechla některou z těch poznámek, které o ní Travis prve pronesl. Nebo prostě jen věděla, co si o ní myslí.

Když se na ni ale Faith smířlivě usmála, trochu pookřála. Zdvořile oznámila, kolik dělá účet, a mile dodala: „Jestli máte ráda grilovaná žebírka, tak určitě přijďte i dneska večer. Máma je zrovna chystá a umí je fakt báječně.“

„Díky za pozvání Betsy, ještě to uvážím,“ kývla Faith hlavou na pozdrav a odešla.

S příjemně plným žaludkem si to namířila rovnou domů. Čekala ji sice ohromná spousta práce s úklidem a vybalováním, ale Faith se přesto usmívala.

Možná to nebude tak těžké... prožít zbytek života v Sawmillu...

Celý zbytek dne strávila Faith tím, že dávala do pořádku kuchyň. Nad zažranou špínou nakonec vyhrála, stálo ji to ale spoustu sil a nervů. Docela dobře to však působilo jako terapie na její smutek. Byl v ní stále, ale zarputilý boj se špínou ho na chvíli potlačil.

Když z posledních sil vybalila z krabic své nádobí, hrnce a další kuchyňské potřeby, byla naprosto grogy, ale sama se sebou spokojená. Osprchovala se, aby ze sebe smyla všechn pot a špínu, a pak si zničehonic vzpomněla na Betsyino pozvání a chuť grilovaných žebírek. V puse se jí až začaly sbíhat sliny při té představě.

Ačkoli podle původního plánu chtěla zůstat večer doma a připravit si něco sama, po té celodenní dřině na to neměla náladu. Grilovaná žebírka ji lákala čím dál víc, Faith ale přesto váhala. Věděla, že teď večer bude v kavárně mnohem víc lidí než ráno, nehledě na to, kolik jich bude u baru. Přesto jí bylo jasné, že tak či onak, jednou se bude muset s ostatními obyvateli města setkat, že tomu se prostě vyhnout nedá.

Takhle by se mi to třeba mohlo povést sfouknout najednou a pak už bych měla vystaráno...

Nakonec se rozhodla, že na jídlo zajde. Venku bylo pořád ještě příjemně teplo, a tak si vzala tříčtvrteční džíny, jednoduché bílé tričko a sandály. Vlasý si spletla do copu, brýle nechala zatím v kabelce. Venku už se pomalu stmívalo a ona nechtěla vypadat jako úplný blázen.

Když dorazila ke kavárně, trochu zaváhala, než vešla.

Její předpoklad byl správný, přední část byla téměř plná a ze zadní také doléhalo pár hlasů. Několik hostů

se k ní otočilo, když vešla, a teď si ji zvědavě prohlíželi. Vyloudila na tváři rozpačitý úsměv a sedla si k prvnímu volnému stolu.

„Tak přece jste přišla,“ uvítala ji úsměvem Betsy.

„Mluvila jste o těch žebírkách tak zapáleně, že jsem prostě nemohla odolat,“ odpověděla Faith popravdě a také se na ni usmála. V té chvíli, kdy ji okolní hosté pozorovali, někteří otevřeně a jiní jen potají, se v dívčinné společnosti najednou cítila mnohem lépe než ráno.

„To jste dobře udělala, vážně. Hned vám je donesu. A co vám mám přinést k pití?“

„Stačí ledový čaj, díky, Betsy.“

„Hned to tu máte, Faith,“ oslovila ji na oplátku servírka také jen jménem, a ona ji při tom nechala.

Stále na sobě cítila pohledy ostatních hostů a začínala být velice nervózní. Kvůli svému netypickému vzhledu se do podobných situací dostávala často a z celé duše to nesnášela. V Sawmillu ji navíc vnímali jako horkou novinku, takže se pod všemi těmi pohledy cítila ještě hůř.

Když před ní Betsy po chvíli postavila talíř, Faith ji zadržela a zeptala se: „Betsy, myslíte, že byste mi to mohla zabalit s sebou? Mám doma ještě hromadu práce... Ten dům se bůhvíjak dlouho neuklízěl, tak si to jistě dovedete představit...“ Ačkoli se snažila zůstat klidná, do hlasu se jí přesto vloudil prosebný tón, za který se styděla ještě víc, když si všimla, že u vedlejšího stolu ji rádoby nenápadně poslouchá nějaký postarší pár.

„Jo, jasně, tomu rozumím. Musí tam být špíny až hrůza. Vůbec vám tu dřinu nezávidím,“ přikývla Betsy chápavě, sebrala talíř zase ze stolu a odešla s ním do kuchyně. Za chvíli se vrátila s papírovým termoobalem.